

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **K. D. T.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený Mgr. Ing. Štěpánem Drážkou, advokátem
sídlem Orlí 483/1, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019 č. j. OAM-792/ZA-ZA11-HA13-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2019 č. j. OAM-792/ZA-ZA11-HA13-2019 žalované Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Tímtež rozhodnutím žalovaný rozhodl, že doplňkovou ochranu žalobci pro existenci důvodů podle ust. § 15a zákona o azylu nelze udělit. V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace žalobcova pobytu na území České republiky, neboť pozbyl povolení k pobytu. Návrat do země původu žalobce odmítá z obavy o svůj život před věřiteli, u nichž se zadlužil. Dalším důvodem této žádosti bylo soužití s jeho přítelkyní a to, že ve Vietnamu nemá žádné zázemí. Tyto důvody dle žalovaného nebylo možno podřadit pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu, přičemž žalovaný v případě žalobce neshledal ani důvody pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Žalovaný dále v průběhu řízení zjistil, že žalobce spáchal vážný zločin, který je předvídan v ust. § 15a zákona o azylu pro případy, kdy nelze udělit žadateli o udělení mezinárodní ochrany doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14a zákona azylu.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkal porušení jednotlivých ustanovení správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád), porušení „§ 12 – 14b“ zákona o azylu a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na výzvu krajského soudu doplnil žalobce svou žalobu podáním ze dne 25. 1. 2020, v němž uvedl, že žalovaný nedostatečně provedl zjištění stavu věci, když vycházel z informací „k situaci porušování lidských práv ve Vietnamu z roku 2018 a nezohlednil tak zhoršení v této oblasti“, ke které došlo v poslední době. Tím podle žalobce žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu. Žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce proto, že si v zemi původu půjčil od skupiny lidí peníze s vysokým úrokem a nebyl schopen je splácet. V případě návratu do země původu se obává ohrožení svého života kvůli dluhům a také dalšího trestu za čin, pro který již byl potrestán v České republice. Doslechl se, že za tento čin mu ve Vietnamu hrozí vyšší trest a možná i trest smrti. Navíc tam nemá možnost začít znovu žít normální život; jeho přítelkyně má občanství České republiky a žalobce s ní v České republice bydlí. Nucené vycestování do Vietnamu znamená pro něj citelný zásah do jeho „vývoje“, který odporuje zájmu na ochraně celistvosti rodiny a který je předmětem několika mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika vázána. Podle žalobce žalovaný také chybně aplikoval ust. § 15a zákona o azylu. V jeho případě měly být posouzeny důvody pro udělení doplňkové ochrany, protože nesouhlasí s hodnocením trestné činnosti v České republice, za kterou byl pravomocně odsouzen. Podle něj nedošlo k naplnění podmínek stanovených čl. 17 odst. 1 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (tzv. kvalifikační směrnice). Z uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 11. 2019 č. j. OAM-792/ZA-ZA11-HA13-2019, obsahem připojeného správního spisu žalovaného téhož

číslo jednacího a rozsudkem ze dne 2. 7. 2020 č. j. 61 Az 51/2019-49 napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 4. 9. 2019. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 9. 9. 2019 uvedl, že Vietnam opustil v roce 2010, tehdy přicestoval letecky do Prahy a měl povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má ve Vietnamu velký dluh, což jej v případě návratu ohrožuje. V České republice má přítelkyni, se kterou by zde chtěl zůstat. Jiné důvody neuvedl. Dne 9. 9. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce v České republice pobývá od roku 2009 a jelikož v roce 2012 měl finanční potíže, několik osob mu nabízel práci, aby si rychle vydělal. Pěstoval marihuanu, v důsledku čehož byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 9 let. Po 7 letech výkonu tohoto trestu byl podmíněně propuštěn dne 20. 8. 2019. Zároveň mu byl uložen trest vyhoštění z území České republiky. Ve Vietnamu má velké dluhy, půjčil si v přepočtu jeden milion korun. Učinil tak z důvodu podnikání ve vlasti, avšak zbankrotoval. V případě návratu do Vietnamu nezíská takovou práci, aby se mohl uživit a zároveň splácet dluh. Do země původu se nesmí vrátit, neboť věřitelé neustále navštěvují příslušníky jeho rodiny, otravují je a vyhrožují jim. Tvrdí dokonce, že pokud nevrátí peníze, že jej zabijí. Peníze si půjčil neoficiálně od soukromé osoby. K dotazu, zda by jej tito lidé ohrožovali v případě, že by se obrátil na státní orgány Vietnamu, žalobce odpověděl, že to u nich tak nefunguje a že se policie o takové věci nestará. Policie mu nepomůže, pokud si „na černo“ půjčí peníze. Na jiném místě ve Vietnamu by žít nemohl, neboť by jej okamžitě našli. Jeho přítelkyně H.L. L. je Vietnamka, která má zároveň české státní občanství a žalobce s ní má vztah od roku 2010. Do Vietnamu by se s ním společně vrátit nemohla, neboť získala české státní občanství. Žalobce dále uvedl, že ve Vietnamu neměl potíže se státními orgány a je si vědom toho, že jeho trestná činnost může mít vliv na výsledek řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že si žalovaný v průběhu řízení opatřil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2014 č. j. 52 T 10/2013 – 2367, kterým byl žalobce odsouzen za spáchání pokusu zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle ust. § 21 odst. 1 k § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b), písm. c) trestního zákoníku a přečinu krádeže podle ust. § 205 odst. 1, odst. 4 písm. a), písm. c) trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 roků a byl mu uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 10 roků. Odvolání žalobce proti tomuto rozsudku bylo usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 1. 2015 č. j. 1 To 89/2014 – 2719 zamítnuto. Součástí správního spisu jsou i zprávy o zemi původu žalobce a to údaje o Vietnamu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2018 a informace odboru azylové a migrační politiky MV ČR ze dne 31. 5. 2019 o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu. Další informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 129423-8/2019-LPTP ze dne 11. 9. 2019 předložil žalovaný s vyjádřením k podané žalobě žalobce a tyto informace se týkají možnosti dvojího trestního stíhání/odsouzení ve Vietnamu a v České republice, právní zásady „*ne bis in idem*“ a trestů za výrobu a distribuci drog.

5. V rozsudku ze dne 2. 7. 2020 krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že žalovaný „*vycházel z informací k situaci porušování lidských práv ve Vietnamu z roku 2018 a nezohlednil tak zhoršení v této oblasti, ke kterému došlo v poslední době*“. V tom žalobce

spatřoval žalobce nedostatečné zjištění stavu věci a porušil tak ust. § 3 správního řádu. Ze správního spisu v tomto směru vyplynulo, že si žalovaný opatřil jednak informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z roku 2018 týkající se údajů o Vietnamu a zprávu o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu ze dne 31. 5. 2019. Napadené rozhodnutí přitom žalovaný vydal dne 27. 11. 2019 a použité zprávy z časového hlediska je možno hodnotit jako aktuální a navíc jako dostatečné pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Kromě toho žalovaný k námitce žalobce, že se doslechl, že ve Vietnamu může být potrestán vyšším trestem či dokonce trestem smrti, žalovaný v průběhu řízení doplnil uvedením zprávy o další informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 129423-8/2019-LPTP ze dne 11. 9. 2019 pojednávající o možnosti dvojího trestního stíhání, o právní zásadě „*ne bis in idem*“ a o trestech za výrobu a distribuci drog. Námitku, že žalovaný nezohlednil zhoršení situace v porušování lidských práv ve Vietnamu, shledal krajský soud jako zcela nekonkrétní a nepřezkoumatelnou, neboť z ní nebylo dovoditelné, co jí vůbec žalobce měl na mysli, pokud poukazoval na „*zhoršení v této oblasti*“. Nutno dodat, že v této souvislosti žalobce neuvedl jedinou konkrétní zprávu či zdroj informací, který by potvrzoval negativní vývoj v bezpečnostní a politické situaci v zemi jeho původu.

6. Ohledně žalobní námitky, že žalobce opustil Vietnam proto, že si tam půjčil od skupiny lidí peníze s vysokým úrokem a nebyl je schopen splácet a že se proto v případě nuceného návratu obává ohrožení svého života, krajský soud z protokolu o pohovoru s žalobcem k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany zjistil, že si žalobce vypůjčil v přepočtu jeden milion korun za účelem podnikání ve Vietnamu, ale bohužel zkrachoval. Od rodiny se dozvěděl, že se do Vietnamu nemůže vrátit, neboť věřitelé je neustále navštěvují, obtěžují je a vyhrožují jim, že pokud žalobce dluh neuhradí, zabijí ho. K dotazu, zda by se mohl v případě ohrožování ze strany věřitelů obrátit se žádostí o pomoc na vietnamské státní orgány, žalobce odpověděl, že se o takové věci tamní policie nestará a že pokud si nelegálně půjčil peníze, policie mu nepomůže. Z výpovědi žalobce tedy vyplynulo, že se dosud žalobce fakticky na žádný státní orgán či jiné nevládní organizace o pomoc neobrátil a že pouze hypoteticky předpokládá, že pokud by tak učinil, pomoc by mu poskytnuta nebyla. V případě žalobce tedy nelze dovodit, že by mu kompetentní státní orgány v zemi původu pomoc odmítly poskytnout, pokud by skutečně o takovou pomoc požádal. Žalobce při pohovoru mimo jiné uvedl, že se státními orgány ve Vietnamu žádné problémy neměl a neuvedl jedinou překážku, pro kterou by se mohl domnívat, že mu tato pomoc nebyla poskytnuta. Žalobcovy námitky týkající se jeho obav z protiprávního jednání věřitelů nelze rozhodně podřadit pod důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť nejde o obavy z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů v zemi jeho původu. Tyto námitky by byly důvodné pouze za situace, kdy by se žalobce skutečně proti nezákonnému jednání soukromých osob bránil žádostí o pomoc ze strany kompetentních státních orgánů a tato pomoc mu nebyla účinně poskytnuta; pouze v takové situaci by bylo možno uvažovat o udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, což ovšem se zřetelem k ust. § 15a odst. 1 písm. b) téhož zákona, jak bude dále uvedeno, nepřichází u žalobce v úvahu.
7. Další žalobní námitku týkající se obav žalobce, že mu ve Vietnamu hrozí další trest za čin, za který byl již potrestán v České republice, neboť se doslechl, že ve Vietnamu za takový čin hrozí vyšší trest a možná i trest smrti, vyhodnotil krajský soud tak, že jde o žalobní námitku, kterou žalobce nijak neuplatnil v průběhu celého správního řízení o jeho

žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv ji nepochybně uvést mohl. Tato námitka se proto krajskému soudu stejně tak jako žalovanému jeví jako ryze účelová a uplatněná teprve v žalobě proti rozhodnutí, jímž žalovaný žalobci mezinárodní ochranu v jakékoliv formě neposkytl. Žalobce svou obavu nijak konkrétně nepodložil, v žalobě pouze uvedl, že se „doslechl, že ve Vietnamu za takový trestní čin brozí vyšší trest a možná i trest smrti“. Žalovaný k této námitce předložil v průběhu řízení krajskému soudu informaci MZV ČR č. j. 129423-8/2019-LPTP ze dne 11. 9. 2019, ve které je mimo jiné uvedeno, že podle vyjádření zastupitelských úřadů členských států Evropské unie ve Vietnamu nebyl zaregistrován případ, kdy by tamější soudu vynesly nový rozsudek v trestním případě, za který již byl pachatel odsouzen v jiné zemi. Podle téže informace vietnamská judikatura a místní právníci pracují se zásadou „*ne bis in idem*“; tato zásada není uvedena v ustanoveních trestního zákoníku Vietnamu a je uvedena přímo ve vietnamské Ústavě. Během trestního řízení je k ní přihlíženo a to i ve vztahu k rozhodnutím orgánů cizích států a to i v případě, že tato zásada není upravena v bilaterální smlouvě. Zpráva dále uvádí, že vietnamské úřady v naprosté většině případů nemají jakýkoliv zájem se zabývat osobami, které se vrátily po výkonu trestu odnětí svobody v zahraniční, vykonaný trest v zahraničí se do trestního rejstříku dotyčné osoby nezapisuje a je na ni pohlíženo jako na osobu bezúhonnou. V praxi odsouzení a výkon trestu odnětí svobody v zahraničí prakticky nikoho ve Vietnamu nezajímá a výjimkou jsou případy, kdy se jedná o předchozí kriminální minulost z Vietnamu, zejména kdy dotyčné osoby spáchaly trestný čin, za který nemohly být stíhány z důvodu odjezdu do zahraničí. Krajský soud i tuto žalobní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou s přihlédnutím k informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 129423-8/2019-LPTP ze dne 11. 9. 2019, kterou žalovaný předložil v průběhu řízení o žalobě žalobce.

8. Další námitkou žalobce bylo to, že po výkonu trestu není možnost pro něj začít znovu žít normální život a že jeho přítelkyně má občanství České republiky. Společně s přítelkyní bydlí a v případě, že by byl nucen vycestovat do Vietnamu, znamenalo by to pro něj „*citelný zásah do jeho vývoje*“, který odporuje zájmu na ochranu celistvosti rodiny a který je předmětem několika mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. K této námitce krajský soud uvedl, že zásah do soukromého a zejména rodinného života spočívající v nuceném vycestování cizince do země původu rozhodně nemůže být považován za důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Stejně tak nepřichází do úvahy, aby byl podřaditelný pod ust. § 14 zákona o azylu umožňující udělení tzv. humanitárního azylu. Tento zásah by mohl být hodnocen jako důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, dle něhož se za vážnou újmu považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně tedy v tomto případě v rozporu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Taková možnost je u žalobce ovšem vyloučena pro nemožnost udělení doplňkové ochrany podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. K uvedenému krajský soud dodává, že i kdyby tato překážka v případě žalobce nebyla, pak by rozhodně i tak jeho nucené vycestování do země původu nebylo možno považovat za natolik výjimečný zásah do jeho soukromého života spočívající toliko ve vztahu s přítelkyní žijící v České republice, která má občanství České republiky a která je stejné národnosti jako žalobce. Žalobce s touto přítelkyní mají tedy oba možnost realizovat svůj soukromý život ve stejné zemi původu Vietnamu.

9. Krajský soud však v rozsudku ze dne 2. 7. 2020 uznal jako důvodnou žalobní námitku týkající se nesprávné aplikace ust. § 15a zákona o azylu. Podle žalobce měly být hodnoceny důvody pro udělení doplňkové ochrany, neboť nesouhlasil s hodnocením své trestné činnosti v České republice, za kterou byl pravomocně odsouzen a namítal, že nedošlo k naplnění podmínek stanovených čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce byl pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 52 T 10/2013 – 2367 ze dne 23. 10. 2014 za spáchání pokusu zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle ust. § 21 odst. 1 k ust. § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. b), c) trestního zákoníku a zločinu krádeže podle ust. § 205 odst. 1 a 4 písm. a), písm. c) trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 roků a byl mu uložen trest vyhoštění z České republiky na dobu 10 let. Podle ust. § 15a zákona o azylu nelze doplňkovou ochranu udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017 č. j. 6 Azs 309/2016–28, ve kterém je uvedeno, že zakotvení této výluky je promítnutím úpravy kvalifikační směrnice. Podle čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice nemá státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti nárok na doplňkovou ochranu, existují-li vážné důvody se domnívat, že se dopustil vážného zločinu. Nejvyšší správní soud v tomtéž rozsudku dovodil, že při posouzení toho, zda se jedná o vážný zločin ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nelze vystačit s vnitrostátní úpravou trestního práva, nýbrž je třeba vždy zohlednit to, jak je daný trestný čin posuzován v jiných zemích, na které dopadá kvalifikační směrnice, posoudit veškeré polehčující a přitěžující okolnosti konkrétního případu, včetně toho, zda byl již trest vykonán a žadatel o udělení mezinárodní ochrany se z něj poučil. V odůvodnění citovaného rozsudku se doslovně uvádí, že *„závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoliv může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlídnout (jakkoliv kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost zločinu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu, včetně příčiny, proč se tak nestalo či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal“*. Krajský soud ve svém rozsudku vytkl žalovanému, že se omezil v odůvodnění svého rozhodnutí toliko na konstataci rozsudku soudu o odsouzení žalobce za trestnou činnost a dodal, že tento trestný čin, jehož se dopustil, je definován jako úmyslný, že jej spáchal jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu a odkázal na ust. § 14 odst. 3 trestního zákoníku definující pojem zvlášť závažného zločinu. Dodal k tomu, že dle jeho názoru se jedná o zločin *„nesporně vážný ve smyslu zákona o azylu“*, třebaže byl žalobci uložen trest při spodní hranici trestní sazby. Žalovaný dále uvedl, že podle § 57 odst. 1, písm. c) správního řádu si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal a že tím méně může posuzovat závažnost spáchaného trestného činu. Dále poukázal na *„závažnost tzv. drogové kriminality a na to, že boj proti ní je řešen v mezinárodním měřítku mezinárodními smlouvami, jimiž je vázána i Česká republika“*. Dodal, že trestné činnosti se žalobce dopouštěl jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu, v úmyslu si opatřit tímto způsobem materiální

prospěch. Podle názoru krajského soudu toto hodnocení žalovaného rozhodně neodpovídá způsobu a kritériím hodnocení pojmu zvlášť závažného zločinu v pojetí azylového práva, tak jak je nastíněno výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Žalovaný tedy nepřihlédl a nehodnotil žádné jiné okolnosti týkající se žalobce z hlediska požadavku souladnosti svého rozhodnutí s kvalifikační směrnicí, jakým je např. uložený trest na samotné spodní hranici délky trestu odnětí svobody ve vztahu k míře účasti žalobce na spáchané trestné činnosti, včetně toho jaký způsob života vedl a vede po propuštění z výkonu tohoto trestu. Žalobou napadené rozhodnutí proto krajský soud pro nedostatek důvodů shledal v této části nepřezkoumatelným.

10. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 10. 2020 č. j. 7 Azs 213/2020-25 zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 2. 7. 2020 a věc Krajskému soudu v Ostravě vrátil k dalšímu řízení. V něm odkázal na svou dosavadní judikaturu a uvedl, že ve vztahu ke skutečnostem, které žadatel o mezinárodní ochranu uplatní teprve v řízení před správním soudem, ačkoli je mohl sdělit správnímu orgánu, je krajský soud povinen zohledňovat pouze ty skutečnosti, které žadatel nemohl bez vlastního zavinění uvést již ve správním řízení. Jestliže se tedy krajský soud zabýval žalobní námitkou žalobce spočívající v tom, že bude ve Vietnamu znovu trestně postižen za trestnou činnost spáchanou na území ČR, pak z jeho rozsudku není zřejmé, zda a proč shledal důvody pro prolomení zásady stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. Nejvyšší správní soud se dále neztotožnil s hodnocením krajského soudu, pokud jde o konkrétní kritéria, na základě nichž měla být hodnocena trestná činnost žalobce, tedy zda se jedná o vážný zločin z hlediska ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Podle Nejvyššího správního soudu byla míra účasti žalobce na trestné činnosti zhodnocena oběma trestními soudy při stanovení výměry trestu, žalobci byl uložen vyšší trest než ostatním odsouzeným z důvodu jeho vyššího zapojení do organizované trestné činnosti, přičemž při spodní hranici zákonné trestní sazby byl trest uložen toliko s ohledem na výtěžnost trestné činnosti. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se ztotožnil se závěrem trestního soudu o vysoké míře společenské škodlivosti trestného činu žalobce. Za hlavní skutečnosti svědčící o závažnosti trestné činnosti označil její spáchání v organizované skupině, v úmyslu získat značný prospěch a ve velkém rozsahu. V rozhodnutí je pak zdůrazněna typová závažnost dané trestné činnosti, kterou žalovaný dovozoval i z obecně známých vážných škodlivých účinků a společenského dopadu drogové trestné činnosti, což je důvodem, proč drogová kriminalita řešena i na mezinárodní úrovni. Žalovaný zdůraznil, že se žalobce na činnosti vedoucí k výrobě psychotropních aktivně podílel. Co se týče života žalobce po propuštění z výkonu trestu, on sám v průběhu řízení neoznačil žádné závažné okolnosti, které měl žalovaný při svém posouzení vzít v potaz. Nejvyšší správní soud dovodil, že žalovaný zohlednil ve svém rozhodnutí konkrétní okolnosti a povahu trestného činu žalobce a učinil tak v souladu s dosavadní judikaturou.
11. Shora uvedeným právním názorem je krajský soud se zřetelem k ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán, a proto i žalobní námitku spočívající v údajné chybné aplikaci ust. § 15a zákona o azylu hodnotí jako nedůvodnou. Krajský soud odkazuje na svůj shora citovaný rozsudek ze dne 2. 7. 2020, v němž podrobně vylíčil důvody svého nesouhlasu s žalobními námitkami, že si žalovaný neopatřil dostatek informací o zemi původu žalobce, důvody, pro které neuznal žalobcovy obavy z pronásledování soukromými osobami – věřiteli, jakož i důvody týkající se jeho soukromého a rodinného života. Za nedůvodnou považuje opětovně krajský soud i námitku žalobce ohledně hrozby dalšího trestu ve Vietnamu za

trestnou činnost spáchanou na území České republiky, neboť se jedná o námitku, kterou neuplatnil v průběhu celého správního řízení, ačkoli ji bezesporu uplatnit mohl.

12. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl
13. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).
14. České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které ze zákona hradí stát (ust. § 36 odst. 2 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinnost zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 11. února 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce